

og når det drejer sig om tilkendelse af førtidspension, er vi begyndt at bruge det, der hedder praksiskoordinering, hvor man simpelt hen tager ud i de kommuner, der ligger klart under eller klart over gennemsnittet, og drøfter med dem, hvad det er for en praksis, de bruger. Det er i virkeligheden et instrument, jeg tror kunne være nyttigt også på andre områder.

Men det er klart, at det er svært, fordi vi har valgt en samfundsmodel, der er meget decentral. Havde man i højere grad et centralistisk samfund, og hvis man så lokalt sagde: Jamen har vi det og det problem, så er der den og den type institution og institutionsplads, og det skal der være over hele landet, så var det også nemmere med god samvittighed at sige: Vi har sørget for, at der er det nødvendige antal tilbud til mennesker med det og det problem.

Problemet med det ville jo bare være, at det ikke ville være det rigtige tilbud, fordi det ville være en centralistisk fastlagt model, der ikke ville være tilpasset det enkelte menneske, og den mulighed for individuelt tilpassede tilbud har vi jo, når ansvaret er lokalt placeret. Men det giver så det problem, at vi ikke altid synes, at folk får den hjælp, de skal have.

Så kunne man sige, at vi kunne udarbejde nogle fastlagte normer. Fru Kirsten Jacobsen henviste til, at der var mennesker oppe i 90'erne, som ikke kunne komme på plejehjem, men det ville jo også være meningsløst at lave en lovgivning, der sagde: Er man over 90 år, så har man ret til en plads på et plejehjem. Jeg kom til at tænke på et erhvervsaktivt menneske, som færdes her på Christiansborg, og som, så vidt jeg husker, er 98 år, og det ville jo være meningsløst at sige, at bare fordi man er over 90 år, så har man mere brug for en plads på et plejehjem end dem, der f.eks. er mellem 80 og 90 år.

Så det at lave sådan nogle faste regler i vores lovgivning passer meget dårligt til det lokale selvstyre, vi har. Men det betyder ikke, at jeg ikke siger, vi ikke har et problem, og at vi ikke stadig væk er nødt til at arbejde videre med og finde ud af, hvordan vi kan få kombineret det lokale selvstyre med en så høj grad af retssikkerhed som muligt.

Fru Else Winther Andersen spurgte til den undersøgelse af senildemente, der er i gang. Den ene del handler om en undersøgelse af kommunernes praksis, når det drejer sig om de senildemente, og den bliver afsluttet her i løbet af foråret. I den undersøgelse indgår også pårørende og mennesker, der arbejder med senilde-

mente, som skal give deres mening til kende om, hvilke forholdsregler der er bedst, når det drejer sig om at beskytte senildemente uden at blive for dramatisk i forhold til andre ældre.

I undersøgelsen indgår så overvejelserne om, hvad vi kan gøre for at finde de rette instrumenter, der sikrer den her svære balance mellem at beskytte de senildemente uden at begrænse andres muligheder for at færdes frit. Og når det nedsatte udvalg finder frem til noget dér, så kan det jo blive et anliggende, vi skal drøfte i Folketinget.

Med hensyn til såvel uddannelse af det personale, der arbejder med senildemente, som hjælp til de pårørende, så har de penge, vi i fællesskab har sat af gennem satspuljen, gjort utrolig god nytte. Vi har tilsammen afsat - tror jeg - 10 mio. kr., som er blevet brugt til efteruddannelse og til at udvikle forskellige måder, hvorpå man kan aflaste de pårørende. Det har været en meget stor succes, og det er noget, der har inspireret kommuner over hele landet til at gå videre ad de spor. Så de penge har været utrolig godt givet ud.

Til sidst til hr. Villy Søvnald, der mente, at antallet af plejehjemspladser var faldet dramatisk. Det er sådan, at antallet af plejehjemspladser i 1988 var på godt 48.000. Det var det år, hvor den nye ældreboliglov trådte i kraft, og hvor vi dermed fik nogle andre regler for byggeri for ældre. I 1996 er tallet af plejehjemslignende boliger opgjort til 46.000, men samtidig er der ved siden af knap 23.000 ældreboliger, så hvis man ser det under ét, så er der altså i dag et langt større antal boliger, der er specielt indrettet til ældre mennesker.

Jeg er selvfølgelig godt klar over, at de 23.000 ældreboliger ikke uden videre kan sidestilles med plejehjem, og det er lige præcis en del af problemet. Men ud over de 23.000 ældreboliger er der altså 46.000 plejehjemslignende boliger, altså det, vi kalder moderne plejehjem og plejeboliger, og jeg tror, at man roligt kan sige, at vi til næste år vil overhale det antal plejehjemspladser, der var, da ældreboligloven blev indført. Så jeg synes egentlig ikke, det ser så slemt ud. Der mangler bestemt stadig væk pladser, men vi bevæger os trods alt i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var sundhedsministeren, som i forbindelse med de sindslidende nævnte, at man nu endelig havde fået forhandlet en aftale på plads vedrø-